

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Water, Air, Earth, Fire Holiday Short

all is
Bright

Riley Nash

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

All Is Bright

Kısa Bir Tatil
Riley Nash tarafından

Telif Hakkı© 2022 yazan Riley Nash

Tüm hakları saklıdır.

Bu hikayede tasvir edilen karakterler ve olayların yanı sıra mevcut herhangi bir kurum, ajans, yayın veya kamu figürünün katılımı tamamen hayal ürünüdür ve gerçekte hiçbir temeli yoktur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu hikayenin hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

*Bu zavallı karakterlerin mutlu
olmasını uzun zamandır bekleyen
herkes için*

Yazarın notu:

Bu 10.000 kelimelik tatil mini romanı, Hold Me Under, Make Me Fall ve Show Me Wonders kitaplarındaki çiftleri bir araya getiriyor. Bu kitaplardaki önemli olay örgüsünü bozmasa da, ana kitaplardan en az ikisini okuyana kadar bu hikayeyi saklayarak daha fazla keyif alacaksınız. Romanlar!

Hikâyelerime gösterdiğiniz nezaket ve destek için çok teşekkür ederim! Karşılığında, tüm çocuklarımızın zorlukla elde ettikleri mutluluklarının tadını çıkarmalarına bir bakış sunuyorum sonlar ve kaotik aile bulma. Ve dördüncü kitabın karakterleri için küçük bir ipucu, eğer bir tahminde bulunmak isterseniz!

İçindekiler

[Jackson](#)

[Gray](#)

[Ethan](#)

[Jonah](#)

[Oliver](#)

[Victor](#)

Jackson

Noel Arifesi

Arabadaki herkes uyuduktan sonra araba kullanmayı seviyorum. Durgunlukta özel bir şey var, motorun uğultusundan başka bir şey yok ve yolcularınızın onları yolculuğunuzun sonuna kadar güvenle taşımanız için size güvindikleri sıcak hissi. Gözlerimi geniş karlı düzlüklerden ve alçak Aralık bulutlarından çekerek kızım Megan'a ve arkadaki en iyi arkadaşı Eli'ye gizlice bakıyorum. İkisi de baygın, kızımın sarışın kafası onun koyu kıvrıkcık kafasına yaslanmış. Ollie yolcu koltuğunda yanağını koltuk başlığına dayamış ve bir elini kalçama atmış, usulca horluyor.

Dikiz aynasına baktığımda arkamızda Gray ve Jonah'ın uzun pikabının ızgarasını, küçük kızları Kenzie ve bebekleri Davey'i görebiliyorum. Küçük karavanımız Iowa'dan Wyoming'e gitmek için sekiz saatte iki eyalet aştı, Gray'in Seattle'dan arkadaşları Noel için hepimize bir ev kiraladı.

Tüm bu saçmalıklar yüzünden o kadar gerginim ki, fırtına gibi sigara içiyor ve yanağımın içini çiğneyerek çiğniyormuşum gibi hissediyorum. Jonah ve Gray'e ısınmam aylarımı aldı ve şimdi hiçliğin ortasında tanımadığım daha fazla insanla kapana kısılmış durumdayım, beni huzursuz ve depresif yapan bir bayramı kutluyorum. Buradayız çünkü Oliver'ın umut dolu mavi köpek yavrusu gözlerine hayır diyebilecek her parçamı ameliyatla aldığından eminim.

Yaprak dökmeyen ağaçlarla bezeli bir yamaca tünemiş, yüksek pencereli görkemli bir pansiyon gördüğümde uzanıp Oliver gerinip esneyene kadar kaburgalarını dürtüyorum. Benim gibi birinin böyle süslü bir eve tek başına gelmesi yanlış geliyor, özellikle de rezervasyonu yapan adamları tanıımıyorken. En azından Ollie onlarla bir ya da iki kez akşam yemeği için buluşmuştu.

Minivanımız çamurlu toprak yolda sıkışmadan güçlkle ilerliyor. Zirvede, tüm kapıları açık, bizi karşılamayı bekleyen beş arabalık devasa bir garaj bizi karşılıyor. Washington plakalı kırmızı Ford Bronco ev sahipleriimiz Ethan ve Victor'a ait olmalı. Yanlışlıkla başkalarının arabalarına zarar vermemek için en uzak noktaya park ediyorum.

Oliver koltuğunun arkasına yaslanıyor ve iki genci uyandırmaya çalışıyor. Dört saat önce öğle yemeği için durduğumuzdan beri ilk kez bacaklarımı uzatarak sürücü tarafındaki kapıdan açılıyorum ve nefesim buhar bulutları oluşturarak soğuk havayı ciğerlerime çekiyorum. Bu kokudan mumlar satmalılar - çam ve amberle karışık temiz kar.

Ellerimi ceplerime sokarak araba yolunun kenarına gidip manzarayı inceliyorum. Güneş bulutları eriterek soluk mavi bir gökyüzü ortaya çıkarmış, neredeyse bakılamayacak kadar keskin ve berrak. Bu kahverengi otlak Iowa'dan daha ıssız geliyor ve bana Colorado'da büyüdüğüm çorak, yalnız kışları hatırlatıyor. Ağırlığımı değiştiriyorum ve yumruğumu hafifçe kalçama vuruyorum, sadece Ollie'nin beni çekip çıkarabileceği kadar kafamın içine girmekten kaçınmaya çalışıyorum.

Histerik, tiz bir havlama sessizliği bozuyor, donmuş çakıllarda minik pençelerin tırmalandığını duyana kadar giderek daha da yükseliyor. Saniyeler sonra, kirli beyaz tüylerden oluşan bir top köşeyi dönüyor ve kendini bana doğru fırlatarak kalçama doğru uçarcasına bir sıçrayış yapıyor. İt sıçrayıp poposunun üzerine düşüyor, sonra ayağa fırlayıp arka ayakları üzerinde zıplamaya başlıyor, patilerini yalvarır gibi havaya kaldırıyor.

Arkamda biri tiz bir sesle "*Köpekçik!*" diye bağıyor ve ben gerçekten kızım mı yoksa neredeyse kırk yaşındaki erkek arkadaşım mı olduğunu anlayamıyorum. Ollie koşarak yanıma gelip dizlerinin üzerine çöktüğünde ve kollarını uzatarak beni davet ettiğinde soruma cevap veriyor. Köpek göğsüne tırmanıp yüzünü yalamaya başladığında Ollie anında köpeğin yeni en iyi arkadaşı oluyor, o da kıkırdıyor ve itirazlar ediyor.

Sahibi evin yan tarafında gönülsüzce koşuyor, aslında bunu yapmaktan çok evcil hayvanını kovalıyormuş gibi görünmeye çalışıyor. Yavaşlayarak yürüyor ve ağzından dumanlar çıkaran sigarasıyla bize doğru geliyor. Parlak yeşil puffer ceket ve avcılara satılan neon turuncu şapkalarından biriyle göz kamaştırıyor, büyük güneş gözlükleri kış güneşini tepeden yansıtıyor.

"Aşağı Rio," diye mırıldanıyor umursamazca, köpeğin itaat edip etmediğine aldırmadan. Köpek onu görmezden geliyor ve Ollie'ye sevgiyle saldırmaya devam ediyor.

Yeni gelen güneş gözlüklerini çıkarıp keskin, soluk gözlerini ortaya çıkarıyor ve elini bana doğru uzatıyor. Sıcak arabada geçirdiğim saatlerden sonra kısa kollu giymişim ama dövmeleme ya da kolumun iç kısmındaki kalın yara izine bakmıyor bile. "Peki sen hangisisin?" diye soruyor, burnunu kırıştırarak yarı gülümsüyor, yarı yüzünü buruşturuyor. "Herkesin izini kaybediyorum."

Ben daha cevap veremediğim Gray, kamyonu park ettikleri garajdan yürüyerek geliyor ve altlarından çamurlu su damlayan, birbiriyle uyumsuz araç sırasını tamamlıyor. Tüm çocuklar -ve yetişkin çocuklar, Ollie ve Jonah- küçük hayatının en güzel anlarını yaşayan Rio'ya hayranlıkla bakmakla meşguller.

"Bu Jackson. Jackson, bu da Victor," diye gürlüyor avukat, kolunu arkadaşına dolayarak. Victor'un da Gray'e sarılıp bir an için yüzünü büyük adamın ceketine gömmesini ve Gray'in elinin onun saçlarını bulmasını merakla izliyorum. Ollie bir keresinde bana birlikte yaşadıkları acıyı anlatmıştı, ama şimdi bunu kendim görebiliyorum, hassas ve karmaşık bir şey.

Boğazımı temizliyorum ve bu tatilde davetsiz misafirmişim gibi hissetmenin yarattığı endişeden sıyrılıyorum. "Bana Jax diyebilirsin. Bu da Ollie."

Oliver yanımda belirliyor ve elimi tutuyor, saçlarını okşayan esintiyle utangaç bir şekilde sırtıyor. "Seni tekrar görmek güzel Victor." Victor'un donuk ifadesi küçük, istemsiz bir gülümsemeye dönüşüyor, sanki o bile Ollie'nin yüzüne karşı koyamıyor.

"Kahretsin, ne kadar da çoksunuz," diye düşündü, hâlâ köpeğiyle oynayan çocuk kalabalığını ve Jonah'ın kucağındaki bebeği tarayarak. "Ne zaman arkamı dönsem çoğalıyorsunuz. Hepiniz nerede uyuyacaksınız bilmiyorum."

Sesi pek ciddi gelmiyor, ev de bunun beş katı insanı alacak kadar büyük görünüyor, ama yine de rahatsızlık verip vermediğini merak ediyorum. Victor bir şey hatırlamış gibi gözlerini kırıştırarak iç geçiriyor. "Ah, evet. Hepinizi kahve içmeye davet etmem gerekiyordu. Unutmam köpeğin suçu. Bu bir anda elime düştü." Sigarayı belli belirsiz sallıyor. "Devam et."

Gray sadece kıkırdıyor, başını sallıyor ve kulübenin ön kapısına doğru giden gruba katılıyor. Oliver'ı takip etmek yerine tereddüt ediyorum, hâlâ Victor'un söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Eğer çok kalabalık olursak, ev sahipleri beni tanımadığı için otel bulmayı teklif eden kişi ben olmalıyım.

"Hey."

İrkilerek yukarı baktım. Victor sigara kutusunu uzatıyor, sarı kaşlarını kaldırmış. Kabul ettiğimde bir tanesini avucuma sıkıştırıyor, sonra da bir çakmak çıkarıyor. Elimle alevi koruyorum, benim için yakarken beresi alınma diyor. "Donmuyor musun lan sen?" Tişörtüme bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Henüz değil."

"Tanrım." Bir nefes daha çekiyor. "Böyle şeylere alışık değilim. Daha önce üç palto giymiştim ama Ethan bana saçmaladığımı söyledi, bu yüzden şimdi üşüyorum. Umarım mutludur."

Bir an boş boş ona bakıyorum, sonra kendime rağmen gülmeye başlıyorum. Yüzünde yine o alaycı yarım gülümseme beliriyor. Sevdığımız tüm insanlar içeriye süzülürken, kahkahaları esintiyle bize doğru taşınırken, bir süre rahat bir sessizlik içinde sigara içiyoruz.

"Gray'den senin hakkında biraz şey duydum." Ufku inceliyor, gökyüzünün yansıması gözlerini puslu bir mora boyuyor. "Sokak hayvanları burada hoş karşılanır. İnanın bana, bunu bilirdim."

Umursamadığı belli olan bir şey filtrelerimi kırıyor ve başka türlü asla yapmayacağım şeyleri itiraf ediyorum. "Hiç böyle bir aile gezisine çıkmamıştım. Hiç gerçek bir Noel geçirmedim. Nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

Burun deliklerinden yavaşça duman üflüyor, bana bakmıyor. "Eskiden Noel'i bir-" Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kısarak uzaklara bakıyor, sonra omuz silkiyor. "Ethan artık her tatili en iyi tatilimiz yapmaya kafayı takmış durumda. Bu onun fetişi gibi bir şey." Sesi sinirli geliyor ama gözlerindeki yumuşaklığı gizleyemiyor. "Sanırım sinir bozucu aileye hoş geldin."

Ollie'nin bana artık bir ailem olduğunu söylemesi bir şey. Bu onun işi. Ama yeni bir arkadaş edinmek ve bunu ondan duymak... Kelimeler işliyor ve göğsümde kıvrılıyor, sıcak ve ağır. "Teşekkürler."

Sigaralarımız biterken, kulübeye doğru ilerliyoruz. Victor konuyu aniden değiştirerek, "Motosiklet tutkunu olduğumu duymuştum," diyor.

"Elbette." Kışları, bisiklete binmek neredeyse hiç güvenli olmadığında ve Megan'la inşa ettiğimiz bisiklet garajda kilitli kaldığında huzursuz oluyorum.

"Partnerinizin size bir tane almasına nasıl izin veriyorsunuz?"

Ona bakarken dudaklarımda bir gülümsemenin belirdiğini hissedebiliyorum. "Ona arkamda at sürerken çok fena görüldüğünü söylüyorum."

Kendi dumanından öksürmeye başlayacak kadar sert bir şekilde burnunu çekiyor ve Ollie'nin belalı görünmesi fikrinden mi yoksa bisikletin üzerine tünemiş kendi adamını hayal etmekten mi bilmiyorum.

"Bunu benden duyması mümkün değil; söylediğim tek bir kelimeye bile inanmıyor. Bunu yapmak zorundasın. İşte sana görev; önümüzdeki üç gün içinde Ethan'ı bir motosikletin üzerinde çok seksi görüneceğine ikna et, ama sadece ben sürersem."

Bununla birlikte, önümden geçerek, yaprak dökmeyen bir çelenkle süslenmiş ağır sedir ön kapıya doğru ilerliyor.

Gerçekten bu kadar kolay mı? Hayatım boyunca farklı görüldüğüm için, yara izlerim ve vücudumu kaplayan dövmeler yüzünden dışlandım. Ama bu evdeki hiç kimse birbirine benzemiyor; 1.80 boyundaki şık avukattan tek kollu şapşala, kendi ördüğü kazağı giyen yufka yürekli babaya kadar... Victor her neyse. Bu hiçbirini rahatsız etmiyor. Hepsi kabul edilmiş ve bir şekilde bütünler. Sanki kırık parçalarını bir araya getirmişler ve onları yırtık pırtık ve güzel bir şeye yapıştırmışlar gibi.

Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi? Belki de olabilir.

Gri

Noel Arifesi Gecesi ve Noel Sabahı

Jonah ve ben çocuklarımız için, iğrenç ve sevimsiz olsa bile, her şeyi abartmayı, masalsı bir Noel geçirmeyi seviyoruz. İstemediğimiz çocukları evlat edindik, böylece onlara başka türlü deneyimleyemeyecekleri, benim hiç sahip olmadığım her şeyi verebildik. Ve buna mükemmel tatil anıları da dahil. Ethan, Hallmark Noel'i arayışımızda benim müttefikim - kamyonlardan çelenkler, ışıklar, çoraplar, kurabiye kalıpları, her şeyle dolu iki plastik küvet getirdiğimde Victor sadece gözlerini deviriyor.

Ateşin yanındaki ocakta uyukluyor ve diğer yetişkinlerle çocukların yemekten sonra kulübenin büyük odasını ve Ethan'la dün aldıkları ağacı süslemeye başlamalarını niyetli, yarı kapalı gözlerle izliyor. Jackson da kararsız görünüyor, ama yavaş yavaş hareketleniyor, garajda bulduğumuz merdiveni tutuyor ve çelenkleri asmak için tepede umursamazca dengede dururken Ollie'yi telaşlandırıyor.

Soluk, karla ağarmış güneş ışığı iki katlı pencerelerden süzülüyor, en sevdiğim klasik caz Noel çalma listesi arka planda usulca çınlıyor. Bebek Davey omzumda uyuyor, küçük bedeni göğsümde topraklayıcı bir ağırlık oluşturuyor. O bizim ilk bebeğimiz ve ben ona takıntılıyım. Elimde olsa 7/24 onu kucağıma alırdım. Jonah geceleri dönüşümlü bebek görevlerini ayarlamak için benimle mücadele etmek zorunda kaldı, yoksa bir daha asla uyumaz ve mutlu ölürdüm.

Eli ve Megan, Kenzie'nin karışık paketten tüm naneli çikolatalı şekerleri çaldığını fark ettiklerinde büyük bir çılgılık atarlar. Onu odanın kovalıyorlar, yetişkinlerin arasından kaçıyor ve takılmamaya çalışıyorlar. Çılgınca kıkırdayarak arkama geçiyor ve kollarını belime dolayarak yüzünü sırtımın alt kısmına saklıyor. "Bana yardım et."

Boştaki elimle uzanıp at kuyruğunu çekiştiriyorum. "Yanlış ebeveyne soruyorsun, Canavar." Herkes Jonah'ın eğlenceli biri olduğunu bilir.

Tutuşunu sıkılaştırır. "Doğru değil. Bana ve Eli'ye babamdan çok daha fazla *evet* diyorsun."

Arkamı dönüp kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bu doğru değil mi?"

"Bu doğru mu?" Oliver ağaca ışıklar asılırken Jonah'a neşeyle soruyor. Dudaklarını birbirine bastırarak suratını asmamaya çalışan Jonah başıyla onaylıyor.

Her gün bundan daha mutlu olamayacağımı düşünüyorum. Bu mümkün değil. Bir zamanlar boş olan kalbim daha fazlasını kaldıramaz. Yine de bir şekilde tekrar tekrar oluyor, tüm hayatım sahip olacağımı hiç düşünmediğim küçük, mükemmel anlardan oluşuyor.

Yüzümdeki ifadeyi fark eden Jonah dizlerinin üzerinden sıçrayarak yanıma geliyor, kolunu sırtıma doluyor ve çenesini omzuma dayayarak gözlerime bakıyor. "İyi Noeller, bebeğim?" Onu öptüğümde yumuşak, mutlu bir ses çıkarıyor.

"Sen bekle. Daha yeni başladık."

Her Noel sabahı olduğu gibi, Jonah çocuklarımızdan bile daha erken uyanıyor. İnsani bir saate kadar sessiz ve uslu durmaya çalışıyor ama iç çekiyor, sağa sola saldırıyor ve beni de uyanık tutana kadar heyecandan titriyor. Bunun kasıtlı olduğundan oldukça eminim, çünkü genellikle çocuklarımızı ağaca bırakma zamanı gelene kadar seks yapıyoruz.

Bu yıl ilk ben uyandım, alışık olmadığım kütük tavana bakıyorum, pek sık hissetmediğim bir gerginlikle mırıldanıyorum. Jonah geriniyor, esniyor ve beni ayakta görünce irkilerek yuvarlanıyor. "İyi misin, bebeğim?"

Hediye alışverişi için herkes toplanana kadar beklemem gerekiyor ama yapamıyorum. Ayağa fırlayıp bir eşofman altı giyiyorum. "Yatağın ortasına otur ve gözlerini kapat. Ben açabilirsin diyene kadar açma."

"Ben... uh... emin misin?" Aklımı kaçırmışım gibi bana bakarken, boxer'ıyla çarşaftan çıkıp yatağın ortasına doğru ilerliyor. "Bu yılın sonlarına doğru birbirimize hediye almak yerine Avrupa'ya bir gezi yapacağımızı söylemiştik... değil mi? Doğru mu hatırlıyorum? Yoksa bir rüya mıydı? Siktir, özür dilerim."

"Jonah..."

"Biliyorum, . Sakin ol." Gözlerini kapatır ve kocaman bir nefes çeker, tekrar nefes verir.

"Şimdi kal."

Yatak odasının kapısını sürgüyle açıp koridorda hızla ilerliyorum. Arkamda onun cılız sesini : "Bekle, cidden az önce gittin mi?" Ama o benim iyi çocuğum; ne istersem onu yapacak.

Mutfaktan geçip kafamı çamurluğa sokuyorum ve Rio'nun battaniyesinden sıçrayıp mızımlanmasına neden oluyorum. O da Victor da bana kızgın. Köpek genelde sahibinin bacaklarının arasında kıvrılmış uyur ama Rio'nun yeni arkadaşına eşlik etmesi konusunda anlaştık - beni gördüğünde daireler çizen, kuyruğunu öfkeyle sallayan bir yaşında bir border collie. Ethan, veteriner kliniği aracılığıyla bu yavru köpeği bulmama yardımcı oldu ve onu bana getirebilmek için uçak yerine Washington'dan onca yolu geldiler. Bu fikri tartıştığımızda iki kriterim vardı: sokak köpeklerinden oluşan ailemize katmak için bir kurtarma köpeği olmalı ve kocamın sınırsız enerjisinin en azından bir kısmına sahip olmalı ki birbirlerini yorabilsinler.

"Pekâlâ ufaklık." Eğiliyorum ve sırtımdaki gerginlikten dolayı homurdanıyorum, hevesle kıvranan köpeği göğsüme çekiyorum. "Benim için sessiz ol." Kalçamla kapıyı Rio'nun dışarı fırlayıp doğruca sahibinin odasına gitmesine yetecek kadar açıyorum. Onu içeri almak için geçerken Ethan ve Victor'un kapısını kırıyorum, sonra onları uyandırmamaya dikkat ederek tekrar kapatıyorum. Bu anı başka kimseyle paylaşmak istemiyorum.

Jonah'nın gözleri hâlâ kapalı ama ileri geri sallanıyor, burnu sıkıntıyla kırıışmış, eliyle örtünün üzerinde hayali bir klavye çalıyor. Ayaklarımın sesini duyunca durdu. "Gray?"

"Kollarını uzat."

"Korkuyorum."

"Hazır mısın?"

"Hayır."

Kıpır kıpır tüy yumağı tenine değdiği anda tarifsiz bir ses çıkarıyor. "Aç gözlerini."

"Gray," diye feryat ediyor usulca, tatlı kahverengi gözleri fincan tabağı büyüklüğünde, kucağındaki şaşkın border collie'ye huşu içinde bakarken. "Aman Tanrım. Şaka yapıyorsun, değil mi? Bir günlüğüne falan kiraladın ve sonra onu geri vermek zorundayım." Köpek çenesini yalamaya çalışırken kollarını köpeğin etrafında sıkıyor ve bana yalvaran bir ifade sunuyor. "Bana gerçekten bir köpek yavrusu mu aldın? Bunca zaman sonra?"

Yatağın kenarına oturuyorum ve parmaklarımı dağınık saçlarında gezdiriyorum. Yavru köpek kıvranıyor, kolumu ısırmaya çalışıyor. Yıllardır bir köpekten bahsediyorduk ama yine de bu şimdiye kadar yaptığım en spontane şey ve kendimi biraz mahcup hissediyorum. "Yani, bilirsin işte. Tüm aile için."

Alt dudağı dışarı fırlıyor ve köpeği göğsüne daha da yaklaştırıyor. "Şimdi . Hepiniz kendi köpeğinizi alabilirsiniz." Gamzesi ortaya çıkıyor, neşe

bir gün doğumu gibi yüzünde eriyordu. "Ona Daisy adını verebilir miyim?" "O bir erkek."

Orantısız kulaklarının arkasını kaşıyor. "Ona Daisy adını verebilir miyim? Büyürken tavşanım Daisy'den sonra. Yaşlı tavşanlar için özel bir emeklilik bahçesinde yaşamak için taşındı ve..." diye düşünerek başını eğiyor "...tamam, geriye dönüp baktığımda sanırım onu bir çakal yedi ve ailem bana söylemek istemedi."

Sessizce kıkırdıyorum, dizini sıkıyorum. "Ona istediğin ismi verebilirsin."

Yavru köpek nihayet serbest kalıyor ve yataktan sıçrayarak odayı keşfediyor, bavullarımızı karıştırıyor. Jonah onun peşinden koşuyor, toplanmış bir çorabı kapıyor ve bir halat çekme oyunu başlatıyor. Kollarımı ensemeleştirip yatak başlığına yaslanıyorum ve onların yerde yuvarlanıp oynamalarını izliyorum.

Daisy sonunda yorulup nefes nefese yan yattığında, Jonah çenesini yatağın kenarına dayayıp beni inceliyor. "Cidden ama. Neden onu alt kattaki çocuklara hediye etmedin? Bu senin mükemmel Noel anın olurdu."

Yatağa uzanıyorum ve çenemi elime dayıyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. "Çünkü seni tanıdığımdan beri bir tane istiyorsun," diye mırıldanıyorum. "Çok çalıştın ve bunu hak ediyorsun. Hayatımızdaki her şey çocuklarla ilgili olmak zorunda değil."

"Seni çok seviyorum." Eğildi ve beni nazikçe öptü. "Neredeyse Daisy'yi sevdiğim kadar. Kahretsin..." Yüzünü buruşturuyor. "Şimdi gece yarısından önce senin için aynı derecede harika bir hediye bulmalıyım."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Yaratıcı olacağına inanıyorum."

Ethan

Noel Öğleden Sonrası

"Endişelendiğini duyabiliyorum."

Annem yüz ifademi göremese de kaşlarımı çatarak telefonuma bakıyorum. "Üzülüyorum. Hindinin nasıl pişirileceğinden bahsetmenin neresi endişelendiğimi gösteriyor?"

Victor beni biraz sıkıyor ve mutfak tezgahında arkamda oturduğu yerden boynuma doğru homurdanıyor, tüm uzuvları bana sarılmış, parmağıyla köprücük kemiğim boyunca nazik daireler çiziyor. Buraya geldiğimizde, herkes gelmeden önce, ilk Noel günümü annemden uzakta geçireceğim için küçük bir sinir krizi geçirdim. Ama tesisinde mutlu olduğunu ve ona iyi bakıldığını biliyorum ve birlikte harika bir erken Noel geçirdik. Nerede olduğumuzu ya da neden burada olduğumuzu tam olarak bilmiyor ama arkadaşlarımızla bağlantıda kalmamız ve bir süreliğine uzaklaşmamız konusunda ısrar etti.

"Sadece seni özlüyorum," diye itiraf ediyorum sonunda.

Victor etrafımdan dolanıp telefonu kapıyor ve sözümü keserken burnunu boynuma sürtüyor. "Sana bir yapboz aldım, June. Üzerinde on beş kadar bufalo var ve hepsi aynı renkte, bu yüzden sanırım biraz zamanımızı alacak."

Annemin parlak kahkahasını duyunca bedenim rahatlıyor. Biraz daha sohbet ettikten sonra yarın tekrar arama sözü vererek telefonu kapatıyoruz. Victor hâlâ beni bırakmıyor, bacaklarını kalçalarımın dolayarak beni tutsak ediyor, bir yandan da iş ortağı Alek'e mesaj atarak dünkü yüzme merkezi sosyal yardım etkinliğinin nasıl geçtiğini soruyor.

Sözlerini bitirdiğinde Gray, Kenzie ve bebeğin bu sabah açtığı oyuncakları birleştirmekle meşgul olduğu yerden doğrulur. Üzerinde Oliver'ın ona ördüğü lacivert boğazlı kazak var. "Jonah, Eli ve Megan arka bahçede köpeklerle birlikteler. Yakın zamanda dönmeyeceklerine göre," diyor alaycı bir ifadeyle, "sanırım Noel yemeğinden biz üçümüz sorumluyuz." Hepimiz Oliver ve Jackson'a bakıyoruz ve Victor kıs kıs gülüyor. Jax kanepede mışıl mışıl uyuyor, Oliver da onun üstünde, de kızlarının hediye ettiği battaniyenin içinde dev, tüylü, kahverengi bir amip gibi.

Victor ensemi öpüyor ve mırıldanıyor, "Yemek pişirmek yok. Köpekler." Tezgâhtan sürünerek iniyor ve çamurlukta kayboluyor. Şatafatlı puffer ceketini giyerken çıkardığı delicesine gürültülü hışırtıyı duyabiliyorum.

Gözlerim Gray'ın ela buluşuyor ve o da başını sallıyor. "İki kişi kaldık. Bu görevde benimle misin?" Eğri büğrü bir gülümsemeyle bir hindi havyası tutuyor. Bu adam eskiden Victor ve beni hizaya sokan kibirli, buz gibi avukattan çok değişmiş. Sanırım ben de değiştim ama bu değişim diğerlerine göre çok daha sessiz ve yavaş oldu.

"Öyleyim." Dün akşamki Noel arifesi pizza siparişimizin fişini alıp ters çeviriyorum ve cebimden bir kalem çıkarıyorum. "Tüm yemekleri listeleyelim, böylece bir pişirme programı ve fırın rotasyonu yapabiliriz."

"Harika," diye onaylarcasına mırıldandı. "Benimle nasıl edepsizce konuşacağını biliyorsun."

Ona bir an göz kırpyorum, sonra ikimiz de sırtıyoruz. Eskiden birbirimizden hoşlanmadığımıza eminim çünkü çok farklı olmaktan ziyade birbirimize çok benziyorduk. Şimdi herkesin yarattığı kaosun ortasında müttefik gibi hissediyoruz.

Victor'la birkaç gün önce aldığımız çözülmüş hindiye yıkayıp doldururken pencereden arka bahçeye bakıyorum. Rio ve anlaşılmaz bir nedenle Daisy adı verilen yeni yavru, Jonah göğsüne bağladığı bebekle top atarken beyaz ve siyah çizgiler halinde bir ileri bir geri koşturuyor. Kenzie köpekleri kovalarken Megan ve Eli ellerinde bir telefonla çevre düzenlemesine tırmanıyor, tartışıyor ve Pokémon Go diye bir şey oynuyorlar. Sıcak, sarı ışık bahçeye ve camdan dağınık ellerimin üzerine dökülüyor.

"Köpeği bulmama yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim," diyor Gray, patates doğramak için bir kesme tahtası alırken omzumun üzerinden bakarak. "Bence bu aile için mükemmel bir seçim. Jonah onu kilometrelerce koşturacak ve ben de sonunda uykulu, uslu bir köpeğe ve kocaya sahip olacağım."

"Onun bir yuvaya kavuştuğunu gördüğüme sevindim. Birkaç aydır barınaktaydı çünkü kimse bu kadar enerjik bir köpeği almak istemiyordu." Victor ve iki hiper hayvanla hokkabazlık yaparken üç gün araba kullanmak devasa bir başarıydı ama bir yanımda her saniyesini sevdi.

"Çalışmalarınız nasıl gidiyor?" Gray fırının sıcaklığını kontrol ederek soruyor. Şaşırtıcı bir şekilde, sesi gerçekten ilgili geliyor.

Yıllarca veterinerlik okuduktan ve birkaç yıl daha mevcut bir çalıştıktan sonra, Victor ve ben birikimlerimizden para çekerek kendi muayenehanemi açtık ve tam da istediğim gibi, neredeyse yalnızca kurtarılanlarla, barınaklarla ve koruyucu ailelerle ilgilenmeye başladım.

"Her zaman olmasını umduğum şey buydu. Ofisimde, yardım ettiğimiz her bir hayvanın fotoğraflarına adanmış bir duvar var ve bu duvar şimdiden kontrolden çıkmış durumda."

"Peki Victor'un yüzme merkezi?"

Homurdanarak hindiye folyo fırın kabına yerleştiriyorum ve derisini baharatlamaya başlıyorum. "Eski yüzme takım arkadaşı Alek şu anda burayı yönetiyor. Aslında..." Ellerimi silerek arkamı döndüm. "Sana söylemem gerektiğinden emin değilim ama bazı yasal sorunlar yaşıyorlar. Uzun vadeli çalışabilecekleri bir avukat arıyorlar."

Kaşlarını çatıyor. "Müşteri kabul ediyor olsam bile, bu benim uzmanlık alanım değil. Birini istersiniz..." Düşünmek için durdu, yüzünü bir gölge kapladı. "Sizin için bir tavsiyem olabilir. Yakın zamanda yeni bir başlangıç yapmak isteyen biri olduğunu duydum." Ama sesi çok tereddütlü geliyor. "Bir düşüneyim."

Konuyu kapattıktan sonra, arkadaşça bir sessizlik içinde çalışıyoruz. Jonah'ın yemekleri kadar gurme değil ama hayal edebileceğiniz en geleneksel Noel yemeğini hazırlamak için çok sağlam bir iş çıkarıyoruz.

Dokuzumuz ve bir mama sandalyesi devasa kütük yemek masasının etrafında toplanırken, hatırladığımdan çok daha rahat olduğumu fark ediyorum. Sadece bir dakikalığına, endişelenecek, düzelterek hiçbir şey yok. Düşüncesizce uzanıp Victor'un elini tutuyorum. Bana biraz şaşkın bir gülümseme sunuyor. Gözlerimdeki bakışı görünce, başparmağını parmak eklemlerimin arkasına sürüyor. Bırakmak yerine sol eliyle yemeye başlıyor, bana da sağ elimi kullanmak kalıyor, parmaklarımız aramızdaki masada birbirine kenetleniyor.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, Jackson ve Oliver'a bütün gün uyumalarının intikamını almak için bulaşık yıkattıktan sonra, dolaptan tozlu masa oyunlarını çıkarıyor ve ateşin önünde sıcak kakao ve kahve eşliğinde birkaç saat oynuyoruz. Sonunda, son bir *Mutlu Noel* ile tüm çocukları ve köpekleri yerleştirip odalarımıza çekiliyoruz. Ayı temalı küçük yatak odamızın kapısını kapattığımda köpeklerin köşede uyuduğunu ve Victor'un yatağın ortasında iç çamaşırlarıyla durduğunu görüyorum. Tam olarak ne istediğini biliyorum, ama onu fark etmemiş gibi davranıyorum, dişlerimi fırçalamak, işemek ve soyunmak için koştururken, ondan yayılan sıkıntı dalgaları güçlenmeye devam ediyor.

Onu neredeyse on beş dakika oyaladıktan sonra, "Sen tam bir pisliksin," diye patlıyor. "Hem de benimki gibi güzel bir tane bile değil. Çirkin, buruşuk bir tane."

"Oh, özür dilerim. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

"Bu evde bir sürü seksi erkek var Ethan Lowe. Bana iyi davransan iyi edersin, yoksa onlardan birini istemeye gitmek zorunda kalacağım."

Dudaklarımı büzüyorum, yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum. "Hepsi bu fikri düşünemeyecek kadar birbirlerine düşkünler."

"Ugh, değil mi?" Başını arkaya atıyor ve tavana bakarak somurtuyor. "saplantılı bir şekilde, tamamen aşıklanmış gibi. Bu da ne demek oluyor?"

"Bilemiyorum. Kulağa iğrenç geliyor."

Şimdi gülümsemesini gizlemek için dudağını kemiriyor, gözleri parlıyor. Sonunda pes ediyorum, çünkü buna çok ihtiyacım var ve ona doğru gidip kollarımı uzatarak davet ediyorum. Ve neredeyse on yıldır her gün olduğu gibi yatağın kenarına gelip bacaklarını , kollarını da boynuma doluyor. Parmaklarını saçlarımda dolaştırırken ve ağzını ağzımın derinliklerine daldırırken onu kucağıma alıyorum. Hiçbir zaman daha az tutkulu ya da daha az çıldırtıcı olmadı ve vahşi deniz gibi tadı hiç bitmedi.

Ellerimden biri çıplak sırtını okşarken ve diğeri kıcını kavramak için boxer'ının bacağından yukarı kayarken ağzıma yumuşak bir şekilde iniyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor, burnunu yanağıma bastırarak. "Seni bu kadar çok sevmekten nasıl vazgeçebilirim? Çünkü bırakmazsam öleceğim."

Artık çok geç. Yıllar boyunca birbirimizi öyle bir ördük ki, eğer birbirimizden koparsak ikimiz de çözülüp yok oluruz. İkimiz de var olmaya devam edemezdik. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan asla emin değilim, ama umurumda değil. Onu yiyorum, içiyorum, onunla uyuyorum, onu soluyorum ve asla başka bir şey istemeyeceğim.

Onu ters çevirip yüzüstü yatağa yatırıyorum ve o tembelce kendine dokunurken bavulumuzdan kayganlaştırıcıyı alıyorum. "Hadi ama." Kollarımı kavuşturup kusursuz bronz tenini inceliyorum. "Beni bir köpek yavrusundan daha iyi bir Noel hediyesi olduğuna ikna et."

Battaniyeye doğru kıs kıs gülüyor, sonra mırıltıya benzeyen küçük mırıltı çıkarıyor, tembelce sırtını kamburlaştırıyor ve kıcını sergilemek için dizlerini açıyor. Ellerinden biri aşağı inip taşaklarını kavırıyor ve sertleşmiş sikinin sarkma şeklini , diğeri ise yanaklarını ayırmak için geriye uzanıyor. Ona dokunmak yerine izlemeye devam ediyorum çünkü en sevdiğim kısma

üzereyiz. Beni tahrik etmeye çalışırken, her zaman kendini tahrik ediyor.

"Ethan." Küçük bir inilti çıkarıyor, siki avucunun içinde daha da sertleşip yatağa prekum sızdığında kıvranıyor. "Sana ihtiyacım var bebeğim. Gelmemi sağla."

"Sence yapmalı mıyım?" Bir elimi kıcının üzerinde gezdirip parmaklarını itiyorum ve diğer elimi bacaklarının arasına uzatıyorum. İki avucunu da sessizce başının iki yanındaki yorganın üzerine koyuyor, çünkü kontrolü bana verdiğimizde ona dokunan tek kişi olmayı sevdiğimi biliyor. Yatakta ona sahip olmamı ilk talep ettiğinde ne kadar korktuğumu hatırlıyorum, o zamandan beri ne kadar çok deney yaptık.

Taşaklarını okşuyor ve sıkıyorum, derin bir nefes alıp elime sürtünürken yağlanmış parmaklarımla onu açıyorum. Beni o kadar kolay kabul ediyor ki onu hazırlamama bile gerek kalmıyor ama yine de bunu yapmaktan zevk alıyorum çünkü prostatıyla oynayabiliyor ve onu çözebiliyorum.

Bu gece bana bir şey oldu, Noel'in baş döndürücülüğü, çünkü onu kızdırmadan duramıyorum. P noktasını ihmal ediyorum ve onu tatmin etmeden sertleşmesini sağlayacak kadar sürtünmeyle sikini çekiştirip duruyorum. Sanki beynim tüm , onun, bizim ve arkadaşlarımızın, tüm bunların sonsuza dek süreceğini ve istediğim kadar yavaş edebileceğimi çünkü hiçbir yere gitmeyeceğini fark etmiş gibi.

Ama Victor benim aydınlanmalarım ile ilgilenmiyor. Hayal kırıklığı içinde hırlayarak bir bacağı benimsinin arkasına geçiriyor, beni deviriyor ve atlıyor. Büyük kediler gibi güreşiyoruz, uzuvlarımız her yerde ve çok geçmeden nefes alamayacak kadar çok gülüyor. Başkalarının onu böyle görmesine izin vermiyor ama ben onu yere yatırıp geniş, şapşal sırtısını içime çekiyorum çünkü bu bana ait. Başını arkaya eğip gözlerini kapatıyor, nefes nefese kalıyor ve kızarıyor. "Biliyor musun Ethan?"

"Ne?"

"Buradaki diğer tüm çiftlerden daha uzun süredir birlikteyiz. Onların büyükanne ve büyükbabaları gibiyiz." Solgun gözlerini tekrar açıyor ve sırtıyor. "Gray'in dedesi olmak hoşuna gidiyor mu? Dizine oturup sana Noel Baba'dan ne istediğini söyleyebiliyor mu?"

"Bu uzun zamandır hayal ettiğim en rahatsız edici şey."

Dudaklarında yarım bir gülümseme, uzanıyor ve parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. Sonra dilini çıkarıyor, tembel gözleri aynı anda hem cüretkâr hem de yalvarıyor. Daha ağır olan bedenimi onunkinin üzerine koyarak ağzının her köşesini yağmıyorum ve o sarsılıp dövüşene ve altımda kavis çizip karnıma sertçe boşalana kadar siklerimizi birbirine sürtüyorum.

Jonah

Noel Gecesi

"Ben kelimenin tam anlamıyla gelmiş geçmiş en iyi . Senin için ölmeyi unut; bu çocuk oyuncağı. Beş yüz mil ve beş yüz mil daha yürüdüm. Senin bir anlık mutluluğun için sevdiğim her şeyden vazgeçtim." Gray yatak odamızın kapısını kapatıyor ve kapıya yaslanıp kollarını kavuşturarak yatağın üzerinde dramatik bir şekilde uzandığım yerde beni inceliyor. "Anlıyorum. Bu sefer ne yaptın?"

"Yalnız kalabilelim diye Daisy'nin Rio ve Victor'la yatmasına izin verdim," diyorum kederle, bir kolumu gözlerimin üzerine atarak. "Ve şimdiden pişmanım. Yavru köpeğim kim olduğumu unutacak ve Victor'a bağlanacak."

Yanımda otururken şilte kayıyor. "Sorun değil. Yavru köpekler, onlarla birlikte kulübelerinde uyuyana ve üç gün boyunca mamalarını yiyene kadar sizi etkilemezler."

Kolumu çekiyorum ve ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Küçük, şefkatli bir sırtışla yüzümü inceliyor, sonra başını sallıyor.

"Biliyor musun?" Yuvarlanıp gidiyorum. "Kaliteli zaman iptal edildi. Jakuziyi bile doldurdum ama onun yerine Daisy ile takılacağım."

Güçlü ellerinden biri ben kaçamadan kalçamı yakalıyor, başparmağı kazağımın altına sürtünüyor. "Jakuzi mi var?"

Başımı sallıyorum ve canımı acıtacak kadar sıkı tutması için onu çekiştiriyorum. "Şanslıyız; tek jakuzi bizim sürgülü kapımızın hemen dışında. Çok fazla mahremiyeti var."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni geri çekiyor, gözlerimiz birbirini yakarken kıvılcımlar tutuşuyor. "Mahremiyet olup olmaması umurumda değil; ben yine de Noel hediyemi almaya gidiyorum."

Bir sırtıma yanaklarımı geriyor ve elini tekmeleyerek uzaklaştırıyorum. "Eğer beni yakalayabilirsen." Sonra yatağın üstünden atlayıp verandanın kapısından çıkıyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve dondurucu hava tenime çarptıkça inliyorum. Gray bana yetiştiğinde ikimiz de çıılçıplak kalmıştık, tişörtüm hariç, ki o da tek kolumla çok hızlı çıkarmaya çalıştığımda her zaman olduğu gibi birbirine dolanıyordu. Kıkırdarak saçıma bir öpücük konduruyor, sonra da çözmeme yardım ediyor.

Bir bacağımı küvetin kenarından sarkıtarak, vücudum ılık suyun içine kayarken orgazmik bir şekilde inliyorum, fısıkiyeler sırtıma doğru fokurduyor. Üstte

Daisy'yi sürgüne gönderirken Oliver'a da gece boyunca Davey'nin bebek telsizini emanet ettim. En son ne zaman çocuklarımız için nöbetçi olmadığımızı hatırlamıyorum-Davey ağlıyor ya da Kenzie matematik ödevi için yardıma ihtiyaç duyuyor ya da Tanrı yardımcımız olsun, Eli araba kullanmayı öğreniyor. Başka türlüünü asla istemezdik, ama bunun ne kadar huzurlu hissettirdiğini, ailemin Noel arifesinde şarkı söylediği gerçek sessiz, kutsal gece gibi hissettirdiğini anlayamıyorum.

Buradaki tek kutsal şeyin gece olmadığını düşünüyorum, Gray'in jakuziye girerken sallanan görkemli aletini izlerken.

Beyaz bir pırıltı gözüme çarpıyor ve başımı geriye doğru eğip loş dış ışıkların huzmeleri arasından süzülen kar tanelerini görüyorum. Sonsuz, karanlık gökyüzüne bakarken yanaklarımda ve dudaklarımda eridiklerini hissedebiliyorum. "Apartmanın yangın merdiveninde Pabst içtiğimiz ve senin şikayet etmeyi bırakmadığın zamanı hatırlıyor musun?"

Bana doğru ilerliyor, köpüklü su aletini ve kalçalarının kıvrımlarını zar zor örtüyor. Uzun, kaslı bacaklarını dizlerime dayayarak, puslu yeşil-altın gözleriyle bana bakıyor. "Yangın merdivenimde bir jakuzi olsaydı bu kadar şikayet etmezdim."

Bu düşünce karşısında sessizce inleyerek elimi yüzüme sürüyorum. "Tanrım, o gece senin için zaten çok azmıştım; bana her baktığında neredeyse pantolonuma boşalıyordum. Seni şortun içinde ıslak gördüğümde kalbim yerinden çıkacaktı."

"Peki ya şortsuz?" diye mırıldanarak parmağını çenemde gezdiriyor.

"Kendinle çok gurur duyuyorsun, değil mi?" Ona sırtarak burnumu kırıltırıyorum. "Kendini bir tür külot eriten seks tanrısı sanıyorsun."

Üzerime diz çökerek eğiliyor ve dolgun dudaklarını benimkilerin üzerinde kasıtlı, dayanılmaz derecede hafif öpücüklerle gezdiriyor. Parmakları saçlarımda gezinirken diğer eli vücudumda geziniyor. Ereksiyonumu avuçlayıp parmak uçlarından birini ters Prens Albert yüzüğüme geçirdiğinde tıslıyorum. "Külotunu hiçbir yerde göremiyorum."

İşte Gray'in büyüü de bu, çünkü bu dünyada hiç kimse beni onun kadar umutsuzca tahrik edemez, üstelik beni daha önce hiç gülmediğim kadar güldürürken ve bir şekilde vahşi beynimi bir dakikalığına yavaşlatıp rahatlatan bir tempo getirirken. Adam tam bir büyücü.

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyorum ve onu gerçek bir öpücüğe, çılgınca, hayvani bir öpücüğe ikna etmek için uzanıyorum. Dil darbelerimiz o kadar şiddetleniyor ki ayağı kayıyor ve plastik bankın üzerine düşüyor. Şansımı değerlendirip üstüne çıkıyorum, siklerimiz kayarken ve kızışırken yüzlerimizi birbirine yapıştırıyorum.

Soğuk hava ıslak omuzlarıma dokunuyor ve ben onu bütünüyle tüketmek için elimden geleni yaparken kar koyu sarı saçlarına takılıyor.

Nefes nefese kaldığımızda, yüzümü çenesinin altına bastırıyorum ve dilimi sıcak, tuzlu teninde gezdiriyorum, parmaklarını Jacob's Ladder'ımın arasına sokarken ve tutuşunu piercing'lerde yukarı ve aşağı sürüklerken sızlanıyorum.

Kaygan parmaklarıyla çenemi kavırıyor ve alnımızı birbirine yaklaştırıyor. "Hediyeimin zamanı geldi mi?"

"Hı-hı," diye mırıldanıyorum, sesim boğazımda düğümleniyor. Sonra küçük bir parçam bunun sadece bir şaka olduğunu anlamamış olabileceğinden endişelenmeye başlıyor. Belki de tüm zamanların en aptal hediye vericisi olduğumu düşünüyordur. "Açık olmak gerekirse, bu yaz yine de Avrupa'ya gideceğiz ve bu arada sana kesinlikle bir saat, kalem ya da her ne istersen alabilirim."

Başparmağı alt dudağımı buluyor ve dilimi yakalamak için bastırıyor. "Tatlım?"

"Uh?"

"Kapa çeneni ve em beni." Başparmağını yavaşça çekerek burnumun ucunu öpüyor, sonra beni suya itiyor, beklentiyle zıpladığım yerde çeneme kadar batıyor. Sıcak küvetin kenarına oturmak için kaymasını izlerken tüm vücudum mutlulukla zonkluyor. Yumuşak girmişti ama şimdi kaya gibi sert ve parlıyor.

"Hile yapıyormuşum gibi hissediyorum. Bu senin için olduğundan daha çok benim için bir hediye. Ama senin için bir hediye, değil mi?"

Uzun parmaklarını saçlarıma doluyor ve sıkıca kavırıyor. "Konuşmaya devam etmek istiyorsan, küçük hayvan, bunu sikimin başının etrafında yapabilirsin."

İnliyorum, her kelimeyi kabarcıklı bir sıcaklıkla yutulmuş, gerilen aletimde hissediyorum. "Sence yapabilir miyim?" Bu gerçekten ilginç bir soru. "Hiç denemedim. Gıdıklanmaz mıyım? Tanrım-" Beni yerime çekip sikini alabildiğim kadar içeri iterken kalçasını pençeliyorum - ki bu artık sonuna kadar, çünkü çok pratik yaptım.

Ama bu *benim ona* hediyem, lanet olsun, bu yüzden elini silkeleyip kolumu beline doluyorum, kendi derin ritmimi ayarlarken nemli parmaklarımı çatlağı boyunca kaydırıyorum, kör kafasının boğazımı açtığı hissinde kayboluyorum. Ve sırf onun için, çünkü bunun onu tamamen delirttiğini biliyorum, tam olarak ne yaptığımı bilmiyormuşum gibi muhtaç ve çaresiz bir şekilde inliyorum.

Önce kıcının, sonra kalçalarının sıkıldığını hissediyorum, sonra eli boynumun sarıyor, aynı anda hem sert hem de nazik. Karşılığında bana sesler veriyor

beni , kendini tutamıyormuş gibi nefes nefese kalıyor ve boğazımdan aşağı boşalıyor.

Nefes nefese, alnımı kalçasına yaslıyorum. Başımı tutup kendisine doğru eğmeden önce bir an bile dinlenmeme izin vermiyor ve gözlerini bana dikeyor. "Az önce bana sakso çekerken jakuziye mi girdin?"

"Uhhh." Dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyorum ve onun bitmiş sikini işaret ediyorum. "Yani, sen de yaptın."

"Hayır, ağzına boşaldım, çünkü başkasının jakuzisine boşalmak kabalıktır. Ya Ethan ve Victor yarın kullanmak isterlerse?"

"Tanrım, Gray, kışındaki sopanın yanında onun sikini oraya nasıl sığdırıyorsun?" diye başımızın üstündeki balkondan özlü bir ses geliyor ve ardından bir sigara dumanı izliyor. Gray'in kafası yukarı kalkıyor ve ben sessiz bir kıkırdama nöbetiyle sıcak suyun içine yığılıyorum.

"Ben-" diye kocam. "Ben-"

Victor sesini biraz daha yükseltir. "Kendine hepimizin senin bir anahtar olduğunu bilmediğimizi söylemeye devam et, bebeğim."

Şimdi gülmekten ağlıyorum, alnım küvetin plastik kenarına dayanmış durumda.

"Buna çok pişman olacaksın," diye tersliyor Gray, ayağa kalkıp secde halindeki bedenimin üzerinden geçerek, onuruna hâlel getirmeden içeriye doğru yürüyor.

Tepemden yumuşak bir kıkırdama duyuyorum.

"Mutlu Noeller Victor," diye sesleniyorum, jetleri kapatıyorum ve içeri girdiğimde karşılaşacağım mutlak korkuluk için ona zihinsel olarak teşekkür ediyorum.

Oliver

Noel Geceyarısı

Gözlerimi açtığımda karanlık misafir odasında yalnızdım. Hatırladığım son şey ateşin önündeki kanepede uzanıp Megan'ın Scrabble'da herkesi, hatta Gray'i bile yenmesini izlemektir. Jackson ben uyuduktan sonra beni yukarı taşımış olmalı ama yatağın onun tarafı soğuk geliyor. Belime takılı plastik hoparlöre Jonah'nın bu gece Davey'i dinlememi istediğini hatırlıyorum. Doğrulup gözlerimi ovuşturarak saate baktığımda gece yarısını sadece birkaç dakika geçtiğini gördüm. İnsanların hâlâ partide olmasını bekliyordum ama kafamı koridora uzattığımda ev loş ve sessiz görünüyor.

Çıplak ayakla kalın halıda ilerlerken, bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için bebeğe bakıyorum. Tırabzanın üzerinden eğildiğimde mutfaktan gelen sarı bir ışık parıltısı yakalıyorum. Jackson'ın fanilasına daha sıkı sarılıyorum ve yemek odasına gizlice giriyorum, köşeden bakınca açık buzdolabının kapısının üzerinde sallanan tanıdık bir tutam tel tel kahverengi saç görüyorum.

Jax kolunda bir tabak Noel kurabiyesiyle doğrulurken beni görünce sıcıyor. Geldiği hayattan sonra onu ürkütmek kolaydır ve onu korkuttuğumda kendimi hep kötü hissedirim. "Özür dilerim aşkım. Sadece nereye gittiğini bilmek istedim."

Bir kaşını kaldırır ve açıklama olarak kurabiye tabağını eline alır. Tezgâhın üzerine koyup folyo kaplamayı çıkarıyor ve seçeneklerini inceliyor.

"Aç mısın? Biraz hindi ısıtabiliriz."

Başını *hayır* anlamında sallar. Jonah'ın duble bitter çikolatalı şekerlemesinden büyük bir parça koparıyor ve hepsini bir kerede ağzına atıp emmeye başlıyor. "Ne?" diye homurdanıyor aval aval baktığını fark edince.

"Şekerlemenin ne olduğunu gerçekten anlıyor musun?"

"Bu şekilde daha uzun sürüyor," diye dikkatlice telaffuz ediyor, emmeye geri dönmeden önce. Bir kolunu özenle yapılmış dövmeleriyle uzatıyor ve ben de ona yaslanmak için acele ediyorum. Beni sımsıkı sarıyor, sessizce saçlarıma doğru iç çekiyor ve parmaklarını omzumda aşağı yukarı gezdirmeye başlıyor. Mutlu olduğunu ama tamamen bitkin düştüğünü söyleyebilirim.

Sonunda şekerlemeyi yuttuğunu duyduğumda başımı kaldırıp güçlü çenesindeki kirli sakalı inceliyorum. "Ne kadarına bahse girmek istersin?"

"-hepsi şu an sikişiyor mu? Eminim. Yüzde yüz eminim öyledirler."

Homurdanarak yüzümü onun sert göğsüne bastırıyorum. Bir kahkaha atıyor ama ne söyleyeceğimi beklerken vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Bazen dikkatli olmak zorundayım; bu adam benim için her şeyi yapar, kendi zararına olsa bile. Ve şu anda, seksle yeniden şarj olamayacak kadar yorgun ve aşırı uyarılmış olduğunu biliyorum. Zerre kadar umurumda değil. O kadar uzun yıllar ayrı kaldık ki, ilk Noel'imizi sadece birlikte var olarak geçirme şansı ruhumu aydınlatıyor.

"Sana en sevdiğim Noel filmini gösterebilir miyim?" Tüm kasları gevşerken parmaklarımı beyaz tişörtünün altından omurgasına doğru yatıştırıcı bir şekilde gezdiriyorum. Klasiklerden hiçbirini izlememiş, o yüzden arayı kapatmamız gerekiyor. "Adı *Şahane Hayat*."

Geri çekildi ve yüzünü bana çevirdi. "Şaka yapıyorsun."

"Sen bekle. Bu şimdiye kadar yapılmış en iyi film."

Mutfağı karıştırırken rom, kola, patlamış mısır ve Noel kurabiyelerinin geri kalanını ortaya çıkarıyoruz. Her şeyi bir tepsiye yığıp çalışma odasına taşıyorum, orada dev televizyonu açıyorum ve filmin olduğu bir tane bulana kadar yayın servislerini araştırıyorum. Jax deri koltuğa yayılıyor, sonra bir kolunu belime doluyor ve beni daha yakına çekiyor, çenesini başımın tepesine dayarken beni sıcak bedenine hapsediyor. Ayağını kullanarak sehpanın altına katlanmış battaniyeyi kapıyor ve üzerimize çekiyor.

Siyah-beyaz açılış jeneriği biterken, "Sevişmememizin sorun olmayacağından emin misin?" diye mırıldanıyor.

Burnumu boynuna bastırıyorum. "Eğer sevişiyor olsaydık, filmdeki herkesin ne kadar aptal olduğuna dair senin pislik yorumlarından nasıl zevk alabilirdim?"

Saçlarıma gülümsüyor, sonra şakağıma bir öpücük konduruyor. Onun vücudu, battaniye ve rom ve kola arasında, rahat bir yarı uykuda mutlulukla sürükleniyorum. Jax'in söylenip sonra da uyuyakalmasını bekliyordum ama o gittikçe daha sessiz ve dikkatli oluyor, kendini hikâyeye kaptırana kadar giderek daha az atıştırmalık yiyor. Neler olup bittiğini tam olarak anlayabilmesi için kredi şirketlerinin nasıl çalıştığı ve bankaya hücumun ne anlama geldiği gibi şeyleri açıklamak için sürekli durdurmamı istiyor.

Sonunda, herkes parayı George'un masasına yığdığında ve *Auld Lang Syne* şarkısını söylediğinde, garip bir burun çekme sesi çıkarıyor ve yüzünü başımın üstüne sürüyor. "Ağlıyor musun?" Kendi gözyaşlarımın arasından kuşkuyla soruyorum, çünkü bu film kaç kez izlersem izleyeyim beni hep etkiliyor.

"Hayır." Bir elini gözlerine götürüyor ve uzak duvardaki pencerelere bakıyor. Perdelerdeki çatlaktan, dış ışıklardan birinin aydınlattığı iri kar tanelerini görebiliyorum. "Sadece... sanki kendisinin önemli olmadığını düşünüyordu. Hiçbir zaman doğru bir şey yapmadı ve insanlar ona ümitsiz vaka olduğunu söyledi. Ama o gerçekten önemliydi."

"Evet, gerçekten yaptı." Kolunun altından çekilip arkamı dönüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alarak kucağına oturuyorum. Yanaklarında gözyaşı yok ama gözleri her zamankinden daha ıslak görünüyor. Bakışlarımla buluşana kadar sıkıca tutuyorum. "Ve sen de önemlisin. Sadece benim bir uzantım olarak değil; buradaki herkes seni sen olduğun için seviyor. Victor bile ve o korkutucu biri."

Jax bunun üzerine kıkırdıyor ve kırılganlık anından sıyrılıyor. "Değil."

"Öyle."

"O adamdan korkuyorsun ama benden hiç korkmadın mı?" "Çünkü ne düşündüğünü her zaman anlayabiliyorum."

Saçlarımı alnımdan geriye doğru karıştırırken dudakları bir sırtıtaşa dönüyor. "Kendini koruma uygun tamamen tersine dönmüş, seni aptal."

"Benim için işe yaradı." Ağzımı usulca onunkine bastırdığımda, Jax'in sıcak elleri belimi sarıyor.

"Tadın şekerleme gibi," diye mırıldanıyorum uykulu bir şekilde, o uzaklaştığında.

"Durma."

Göğsünde yumuşak bir gümbürtü duyuyorum. Dilini ağzıma sokuyor ve dilimi diliyle kovalıyor, geri çekilmeye çalıştığımda çenemi kavıyor. Beni bıraktığında, o da aynısını yaparken ben de tişörtümü çıkarıyorum. Ten tene, uykulu bir şekilde öpüşürken bedenlerimizi birbirine bastırıyoruz, daha fazlası için baskı yapmıyoruz, sadece her tatta, harekette ve nefeste boğuluyoruz, ellerimizle birbirimizin her santimini buluyoruz. *Seni seviyorum diye* tekrar tekrar fısıldıyoruz, o kadar çok ki dışarıda kar sessizce yığılırken kelimeler saçma gelmeye başlıyor. Güneş battığında, dışarıdaki dünya kahverengi ve griydi. Sabah uyandığımızda, saf, güzel beyaz olacak.

Victor

Noel'den Sonraki Gün

"Bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?" Ethan, Bronco'yu kulübemizden yaklaşık yarım saat uzaklıktaki Bison Gölü'nün yanındaki otoparka park ederken söyleniyor.

"Öyle kim düşünebilirdi ki?" Ona sakızımı patlatıyorum, sonra arabadan . Suyu görünce tüm vücudum karıncalanıyor, %99'u donmuş olsa bile. Gölün kenarındaki dev mavi pankartta 44. *Geleneksel Kutup Ayısı Dalışı* yazıyor. Ollie'ye bu sabah kasabanın internet sitesinde iplik dükkanlarını araştırırken bu etkinliğe rastladığı için teşekkür borçluyum.

Jonah kamyonetinden koşarak geliyor, Daisy de yanında. Hangisinin daha heyecanlı olduğunu anlayamıyorum. "Hazır mısın? Hazır mıyız? Hazır mısın?" Bu aptal çok saçma ama onu seviyorum. Kötü fikirlerimin kulağa harika geldiğini düşünen tek kişi o.

Gray, Oliver ve Jackson çocukları ve köpekleri seyirci alanına Ethan, Jonah ve beni katılımcı kayıt masasına doğru takip ediyor ve yol boyunca endişeleniyordu. Jackson'ı bizimle atlaması için ikna etmeye çalıştım. Onu neredeyse yakalamıştım. Ama sonra Ollie gidip ona güçlü bir yüzücü olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Nedense uzun süre boğulmasına izin vermeyeceğime söz verdiğimde bana inanmamıştı.

"Victor..." Isıtılmış çadıra girdiğimizde Ethan inliyor ve ben de küçük speedo'mu çıkarıyorum. "Neden bunu giyiyorsun?"

"Ne yani, çıplak mı yapacağız?" Umutla etrafıma bakıyorum ama herkes mayo giymiş.

Omuzlarımı tutuyor ve alnını kafatasımın tepesine çarpıyor. "Wyoming'e neden speedo getirmeye karar verdiğini düşünmekten korkuyorum."

Kıpırdanıp aşağı yukarı zıplayarak vücudumu ısıtıyorum ve ilk katılımcı grubunun buzda açılan dev deliğe doğru ilerleyişini izliyorum. Dışarıda etkinlik organizatörleri, bir kameraman ve bir acil yardım görevlisi var ama tabii ki bunlar Ethan için yeterli değil. Elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor. "Victor, suya atladıktan sonra hemen sudan çıkmalısın çünkü hava tehlikeli derecede soğuk. Ciddiyim."

Belli belirsiz başımı sallıyorum, gözlerim karanlık gölün çalkalanışına ve bizden önceki insanlar dışarı çıkarken buzun kenarındaki çentiklere sabitleniyor.

"Bebeğim."

"Hm?"

"Bebeğim." Sesi sertleşiyor.

Sonunda dikkatimi gölden ayırıp tekrar ona yönelttim. "Ne dedin?" "Bu cümledeki kaç kelimeyi gerçekten duydun?"

İki parmağımı

kaldırıyorum.

"Hangilerini?"

"Su." Birini aşağı katlıyorum, sonra diğerini. "Ve su." Sonra sırtarak güneş gözlüklerimi çıkarıyorum ve onu öpmek için eğilip kollarımı boynuna doluyorum. Tuhaf bakışlar alsak da umurumda değil. Bir dakika içinde suya gireceğim, bu da vücudumu sıvı ateş gibi hissettiriyor ve sıvı ateş vücudum Ethan'ın vücudunu çok seviyor. Eğer bizi dışarı attırmayacaksa, beni burada ayakta becermesini sağlayabilirim.

Ethan çok sinsi olduğunu düşünüyor, ben onu sonra Jonah'ya doğru ilerliyor. Dudak okuyamıyorum ama ne dediğini biliyorum. *Victor'u sudan çıkar lütfen.* Onun ilgisini her zaman hem sevmiş hem de nefret etmişimdir. Yıllar geçtikçe burası bana yaşayabileceğim, güvenli ve sessiz bir ev gibi geliyor. Bazen, şimdi olduğu gibi, daha fazlasını elde etmek için aptalı oynuyorum.

Birden sıra bana geldi - kahretsin *evet* - ve herkesten önce ben atladım. İstesem de kafa üstü dalamıyorum, o yüzden sadece atlıyorum. Bu su *ısıtıyor*; bedenimi kapatmak istiyor. Mücadeleyi, beni güçlü bir şekilde kavramasını seviyorum. Yıllar önce, memnuniyetle bırakır ve huzurlu karanlığa düşerdim. Bugün kıyıya doğru baktığımda, kendilerine arkadaşım diyen bir grup salak, salak kazakları ve kasketleriyle kıyıda duruyor. Ve içlerinden biri benim salağım, elinde benim salak köpeğim var, bu yüzden sonunda Yunus bana ulaşmadan önce kendi özgür irademle kendimi buzun üzerine kaldırıyorum. Bir etkinlik organizatörü üzerime bir battaniye örtüyor ve bacaklarımdan aşağı su damlarken beni ısıtmalı çadıra doğru yönlendiriyor.

Bir kamp sandalyesinde titrerken, bana verdikleri havluya burnumu silerken ve saçımdaki damlacıkları silerken cildim mavimsi görünüyor ve tüylerim diken diken oluyor. Ethan tasmalı Rio'yla içeri girdiğinde uğultu ve gerginlik içindeyim. Yavru köpeğim pençeleriyle kucağıma doğru ilerliyor ve göğsümdeki ve çenemdeki suyu yalamaya başlıyor. "Eğlendin mi?" Ethan'ın sabırlı kehribar gözleri kenarlarından kırışıyor.

Koltuğumda kıpırdanıyorum, ısrarla anlamasını istiyorum. "İçeri geri dönmek istiyorum. Lütfen?"

Sandalyemin yanına çömeldi, bir eli kalçamda. "Telefonumu kontrol ettim ve on dakika uzaklıkta bir YMCA havuzu var. Bundan sonra hemen oraya gideceğiz, söz veriyorum."

"Tanrım, evet." Rahatlamış bir nefes aldım. "Hadi acele edelim." Ethan ayağa kalkarken dudaklarıma hızlı ve sıcak bir öpücük konduruyor.

"Mmm," diye mırıldanıyorum, kolunu yakalıyorum. "Geri gel." Bu kez ona romantik filmlerdeki o saf öpücüklerden birini veriyorum, bizim kadar uzun süre birlikte olduktan sonra bazen yapmayı unuttuğunuz türden bir öpücük. Eli boynumu kavlıyor, başparmağı çenemde geziniyor - benim dengem.

"Seni sevmiyorum." Dudaklarına doğru nefes alıyorum ve o da gülümsüyor. "Senden nefret etmiyorum."

Parmaklarımı ensesine doluyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Yüz mil yüzeceğim ve sonra buraya, sana geri geleceğim. Her seferinde bebeğim."

Dudakları kulağıma değiyor. "Biliyorum."

Sonra kalkmama yardım ediyor ve sıcak, kuru eşofmanlarını bacaklarımın üzerine çekerken Rio'yu tutmama izin veriyor. "Hadi gidelim."

Çadırdan çıktığımızda herkes bizi bekliyordu. Jonah'ın üzerinde dört kazak ve bir gri var. Çocuklar donduğunuzda bir buz heykeli gibi küçük parçalara ayrılıp ayrılamayacağınızı tartışıyorlar. Jax sessizce herkesi izlerken Ollie Daisy ile oynuyor. Kim bu insanlar ve biz nereden geldik? Hepimiz buraya nasıl geldik? Sonunda mutlu olmamıza kim karar verdi? Belki de başından beri bizdik. Belki de aşk ya da mutluluk diye bir şey yoktur ya da bizim seçtiklerimiz, peşinden koştuklarımız ve olduklarımız dışında başka bir şey yoktur. Belki de bunu biz bulduk.

"Bu yıl Noel iyi geçti mi?" Ethan gülümseyerek yüzümü izliyor, kolu omuzlarımda. Adam aklımı okuyabiliyor.

"Kıçımı o havuza soktuğumda yarı düzgün olabilir."

All Is Bright't okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım en sevdiğiniz karakterleri yeniden ziyaret etmekten keyif almışsınızdır!

Bltenime www.rileynashbooks.com adresinden abone olun ve sosyal medyamı @rileynashbooks takip edin
Gelecek kitaplarımla ilgili en güncel tanıtımlar, güncellemeler ve haberler için!

Kitaplarım

Su, Hava, Toprak, Ateş Serisi

[*Hold Me Under*](#) - Victor ve Ethan

[*Beni Düşür*](#) - Gray ve Jonah

[*Ve Tüm Yıldızları*](#) - Gray ve Jonah Novellası

[*Bana Harikaları Göster*](#) - Oliver ve Jackson

Standalones

[*Noel Özel*](#)

Yazar Hakkında

Yağmurlu PNW'da yaşayan Riley Nash, sert düşen, karanlıkla yüzleşen ve birbirlerinden asla vazgeçmeyen erkekler hakkında duygusal M/M romanları yazıyor.

Sevimli köpekler, şu garip kolalı kahve içecekleri ve kişisel sorunlarımı yakışıklı erkeklere yansıtarak onları aşık etmekten besleniyorum.

Bültenime abone olmak için www.rileynashbooks.com adresini veya Instagram ve Facebook'ta @rileynashbooks adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

